

Γηρίζοντας κρέμασα και τοῦ γερακιου το κλουβί με τή
 θύρα ἀνοιχτή κοντά στ' ἀνοιχτό κλουβί τῆς πέρδικας, και
 πήγα νά κοιμηθῶ Κοιμήθηκα σά στὸν Παράδεισο. Ὅλος μου
 ὁ ὕπνος εἶταν γεμάτος χρυσᾶ ὄνειρα. Τέτοιον ὕπνο γλυκὸ
 δὲν ἔχω κάμει ποτὲ ἀπὸ τότε.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΑΨΠΝΙΑ

ΔΕΝ ἔχω ὕπνο· ἄφωνη ἡ νύχτ' ἀναστενάζει
 Κ' οἱ στεναγμοὶ τῆς ἀντηχοῦνε στὴ καρδιά μου.
 Δὲν ἔχω ὕπνο· ἡ σιγὴ τὰς σκέψεις μου ταραίζει
 Κι' ἀνήσυχα φαντάσματα περνοῦν ἀπὸ μπροστά μου.

Ποιὰ εἶνε τὰ φαντάσματα, ὅπου περνοῦν γοργὰ
 Καὶ ποιὰ εἶνε τὰ χεῖλη.
 Ποῦ κάτι μοῦ κριφομιλοῦν, ἀλλὰ σιγὰ σιγα
 Σὰν νὰ περνᾷ ὁ ἄνεμος στὰ ρόδα τοῦ Ἀπρίλη;

Ποιοὶ εἶν' ἐκεῖν' οἱ στεναγμοὶ ὅπου ἀγόλι—ἀγάλι,
 Ἄπ' τὰ πελάγη ἔρχονται και σβύνουν στ' ἀκρογιάλι :
 Τὰ μάτια ὅπου με θεωροῦν, τὰ χέρια ποῦ μοῦ γενεοῦν
 Καὶ τὰ μετάξινα μαλλιά ἐμπρός μου πιῦ σαλεύουν ;

Μὴν ἦνε τῶν αἰσθήσεων παίγνια και ἀπάτη
 Τῶν νεύρων ποῦ γεννᾷ ἡ ταραχή,
 Κ' ἐξάψεως γεννήματα ποῦ ταραγμένη πλάττει
 Ἄπὸ τῆ θερμῆ ποῦ με φλέγει ἡ ψυχὴ ;

Ἢ μήπως εἶν' ἀνάμνησις ἀποθαμμένου κόσμου,
 Κόσμου ποῦ ζοῦσα μιὰ φορά,
 Και πρόσωπα ποῦ ἔσυρεν ὁ χρόνος ἀπ' ἐμπρός μου,
 Ἢ τὰ ἐκύλησε νεκρά ;

Ἢ ἴσως μὰ σὰν ταφόπετρα σκεπάζει τὴν καρδιά μου
 Τὸ σκότος ποῦ ἐσκέπασε τὴ γῆ.
 Και πάλι τὰ φαντάσματα περνοῦν ἀπὸ μπροστά μου.
 Ἄχ ! πότε θ' ἀνατεῖλη ἡ αὐγή.

Παξοί, 12 Αὐγούστου 1899.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ